
Štěňátko Čiko hledá domov

Otilie Grezlová

Jak jsem dostal jméno

Jsem pes, teda ještě malé štěně. Narodil jsem se v psím útulku, mám i sestřičku. Na první dny svého života si moc nepamatuju, nám štěňátkům pár dnů trvá, než otevřeme oči. Ale maminka se o nás pěkně starala, pořád jsme měli dost mlíčka a zavrtávali jsme se do mámina teplého kožichu.

Po několika dnech se nám oči otevřely a nastalo pořádné divení. To bylo věcí kolem nás, s kterými jsme se museli seznamovat. A taky nějakí tvorové, ti byli vysocí a chodili jen po dvou nohou. Aha, to jsou lidi, kteří o nás pečují, abychom měli kde bydlet, měli jídlo, vodu a taky lékařskou péči, jak nás poučila maminka.

„Brzy dostanete první očkování, abyste nechytli nějakou protivnou psí nemoc. A potom znovu. Nemusíte se toho bát, jenom to trochu štípne, ale nejspíš si toho ani nevšimnete. To vám říkám proto, abyste se neklepali, nekvíleli a nedělali mi ostudu.“

Se sestrou jsme na sebe mrkli. To tak, přece nejsme žádní strašpytlové. Pořádný pes není žádná ufňukaná holka.

„Tak pojdte, broučkové, trochu se proběhneme venku.“ Aha, to jsou ty dvě paní, kterým krásně voní ruce a usmívají se na nás i očima. Otevrou dveře a my se vybatolíme z kotce, kde spíme a ukrýváme se před deštěm, ale když chceme, máme i výběh, abychom viděli, co se děje venku a kolem nás. Těch kotců je tady víc a většina z nich je obydlená. Maminka si se psími sousedy někdy povídá, my malí jim zatím neskáčeme do řeči. „Skákat dospělým do řeči je neslušné,“ napomenula mě maminka, když jsem jednou chtěl vyjádřit svůj názor na ten protivný vítr. Jak jsem spočítal, tak je nás v útulku – pejsků nejrůznějších barev i velikostí – osmnáct. Jak to vím? To je přece jednoduché: spočítám všechny nožičky a vydělím jejich počet čtyřmi. My pejscí to takhle rychle umíme.

Paní nám připnuly kolem krku takové pásky, od nich vedla šňůrka, jejíž druhý konec držely v ruce. Zapomněl jsem, jak se tomu říká. „Ty to víš, ségra?“ ňafnul jsem.

„Přece vodítko,“ připomněla mi trochu povýšeně. No jo, ona má pamatováka, to je pravda. Ale já jsem zase hodně čiperný, jako vítr.

„Budeme jim muset vymyslet nějaká jména,“ pravila tmavovláska. „Aby je trochu vystihovala, víš?“

„Jasně,“ souhlasila blondýnka. „Tady té holce bych říkala Princezna. Tváří se nějak povzneseně, nezdá se ti? A mám dojem, že než by šlápla do bláta či louže, tak se snad radši naučí létat.“

To mě rozesmálo, tak jsem poskočil a zahájil honičku za svým vlastním ocáskem. Tlapky mi jen kmitaly dokořička. A pak jsem začal válet sudy, prostě z radosti.

„On je hodně čiperný,“ zadívala se na mě brunetka.

„A komický,“ doplnila ji blondýnka.

„Čiperný...“ opakovala brunetka.

„Komický...“ dodala blondýnka.

A společně pokračovaly: „Či... ko... Bude to Čiko!“ zavýskly a plácly si.

A tak jsem přišel ke svému jménu.

Dny se jeden za druhým koulely jako korálky, stejně tak týdny, a já i sestra jsme rostli. „Kam až porosteme?“ ptal jsem se maminky.

„Už moc ne, pan doktor, který o nás pečuje, o vás řekl, že moc nevyrostete. Budete menší, asi jako... asi jako tamhle Frigo, vidíš?“ kývla hlavou k protějším kotci. Trochu jsem posmutněl, vážně na velikosti moc nepobral.

„Nic si z toho nedělej, aspoň rychleji najdeme domov,“ snažila se mě uklidnit maminka, jenže mě to neuklidnilo vůbec.

„Copak nějaký hledáme?“ vyděsil jsem se.

„My přímo ne, ale ty paní, co se o nás starají. Nemůžeme tu zůstat napořád. Každý z nás potřebuje mít svého pána, člověka, s kterým bude žít a bude mu s ním dobře. Většinou je těch lidí víc, je to rodina, víš? Psi prostě potřebují lidi, tak to zkrátka je. A naštěstí hodně lidí potřebuje psa,“ usmála se. „Neboj se, je to pro naše dobro.“

„A... a... to půjdeme k lidem všichni tři společně?“ zadoufal jsem, ale něco mi říkalo že se šeredně mýlím.

„Nejspíš ne. Moc lidí tři psy nechce. Ale uvidíš, že se ti bude u lidí líbit a brzy si na nás ani nevzpomeneš. Prostě to tak my psi máme a nic s tím nenaděláš.“

Musím přiznat, že jsem z toho byl trochu rozhozený. A jako naschvál se maminkina slova brzy naplnila. Za pár dnů přišla paní s pánem, procházeli kolem kotců, povídali si se psy, až se dostali i k nám. A zůstali stát a dali se do řeči s tou naší paní blondýnkou.

Nepamatuju si už přesně, co říkali, ale nakonec z toho vyplynulo, že na farmu chtějí maminku a Princeznu. Mě ne.

„Tři psi už jsou moc,“ rozhodli. Přesně jak to předvíдалa maminka.

Snažil jsem se jim zalíbit, skákal jsem, točil se, vyváděl skopičiny, dělal smutné oči, ale nebylo mi to nic platné.

Sotva jsem se stačil s maminkou a sestřičkou rozloučit a byly pryč. Zalezl jsem do kotce a plakal a plakal.

Co se mnou bude dál?

„Je ti smutno, vid', Čiko?“ přišla mě povzbudit blondýnka. Otevřela mi a vyšli jsem ven na louku, kde jsme si sedli do trávy. Začala mě drbat za ouškama, jak to mám nejraději.

„Kdybys mi mohl rozumět, tak bych ti řekla, že maminka a Princezna budou na moc hezkém místě. Není to daleko odtud, ti lidé mají pěknou farmu, chovají ovce a kozy, jsou tam velké pastviny, takže děvčata se budou mít krásně. Budou hlídat stáda.“

Moc jsem tomu nerozuměl, ale ulevilo se mi, že je čeká pěkný život. „Jenže co čeká mě?“ zakníkal jsem zoufale.

Blondýnka jako by mi rozuměla. „Zítřka tě hezky učešu, přijde se na tebe podívat jedna sympatická paní. Má sedmiletou holčičku a chtějí menšího pejska. Budu ti držet palce, abyste si padli do oka.“

Nedivte se, že jsem nemohl dospát. A když jsem na chvílku usnul, tak se mi zdály krásné sny o hezké paní a holčičce. Hrajeme si spolu, běháme, dovádíme, utíkám pro míčky a zase se s nimi k holčičce vracím, anebo jen tak sedíme, já jsem uvelebený na jejím klíně a užívám si klidu, pohody... a taky lásky.